

Uznávaný český přírodovědec: A to si máme brát příklad z USA, které zřejmě tajily Covid-19 od loňského podzimu?

- CZ24 News | 13. dubna 2020

ČESKO: ROZHOVOR Když tak v médiích vidíme natažené ruce kapitánů průmyslu a velkých oligarchů v dobře padnoucích košilích a oblecích, obličejů zahnědlých od solárií, nevidíme ty žilnaté a upracované ruce obyčejných, malých živnostníků, třeba zedníků nebo instalatérů... Jak uvádí uznávaný geolog a přírodovědec Václav Ziegler v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz, ti se snaží uživit sami, nikoliv „hrabat pod sebe“.

Pane docente, jak se vám v této hektické době daří? Ze všech stran se na nás line děs a hrůza, svět nás straší jak v „béčkovém“ hollywoodském propadáku...

Jak se mám, pane redaktore? Nevím, jak bych svůj stav měl definovat, ale nestěžuji si. Zatím nemusím o nic žádat své blízké, i když vím, že by nám vyhověli. Na koupi si dojdeme, pokud tam mají igelitové rukavice, tak si je vezmu, či si vezmu igelitový sáček, pravidla, která jsou vládou vyhlášena, respektujeme, když si zapomenu nasadit roušku, i to se mi někdy stane, tak si toho včas všimnu a vrátím se pro ni, dýchat s ní alespoň mně nečiní potíže a z hlediska psychologického spíše já utěšuji okolí, i když mi to moc nejde, neboť to neumím, ale jak jsem vyzoroval, většinou naši lidé raději slyší pravdu, než „těšínská jablíčka“.

Tak se chovají i mí kamarádi z daleké ciziny, třeba z Itálie, z USA a tak. Berou to tam velmi pokorně a s rozumem, ruky nenatahujíce. To spíše jen někteří naši. Pravda je, že nyní sleduji více televizi a tak vidím i to přetahování v naší Poslanecké sněmovně, ale také vidím, které že živnosti jsou na tom špatně. Zatím jsem v televizi neviděl, že by si stěžoval zedník, klempíř, pokrývač či truhlář. Ona je, pane redaktore, živnost a živnost, a živnost je v českém jazyce od slovesa „býti živ“ a ne od slovesa „hrabat pod sebe“.

A potom ti, které vláda shání po celém světě a vozí je letadly zpátky domů. Ještě jsem neslyšel, že by některý z těch, co ho přivezli domů letadlem z pekel horoucích, za to vládě poděkoval. Jsou výjimky, jsou, ale ty jen pravidlo potvrzují. Nicméně přeji všem, že se dostali v pořádku domů. Rád bych však viděl, zdali za tu zpáteční cestu vládě zaplatili. O tom se nehovoří. Asi zatím.

Vy nejste žádný poklonkovač dnešní vládě, což jste konec konců nebyl ani v minulém režimu, kde to bylo opravdu „o ústa“. Takže - jak hodnotíte naši politickou reprezentaci?

Víte, a vy to o mně dobře víte, že mám vůči většině vlád řadu výhrad. I k této vládě. Jenže to jsou výhrady typu „každý, kdo něco dělá, udělá někdy chybu“, hlavně, že se jí snaží napravit. O to více mě rozčiluje fakt, když se teď ta vláda alespoň snaží a pracuje - což je na mnoha věcech vidět tak, že i slepý to pohmatem pozná, že mnozí z veřejných sdělovacích prostředků, internetu a i z opozice, jež ta se z počátku snažila spolupracovat - se vzmohou nyní jen na to okopávání kotníků. Už jenom některé titulky, jako například „Čínská roušková diplomacie“, „Kdo ta nařízení vlády zaplatí?“ či dokonce „Vláda nečinila od začátku, jak měla činit“. Jen několik poznámek k těm titulkům. Kdo to všechno zaplatí - na to je lehká odpověď - musíme to zaplatit my všichni, včetně těch repatriačních letů. Nebo snad čekáme, že to někdo zaplatí za nás? My také nebudeme platit za Španělsko, Norsko či další postižené státy. Každý se z toho musí vylízat sám. Ani Evropská unie ne. Ta už se kroutí nyní a začátek pandemie také zaspala. Nedivím se, v takových vyhrátých a dobře klimatizovaných

kancelářích se mají. Přeji jim je, jen by za to měli odvádět pořádnou práci a ne předepisovat, jak mají vypadat banány, mrkve a kde pěstovat brambory a vyrábět to či ono. Byli jsme rádi, že po všech těch excesech, které tady vůči Číně v posledních týdnech před COVIDEM-19 byly, když nám právě ta Čína poslala roušky a jiné respirátory. Ne sice na nejvyšší úrovni, ale většina byla dobrá, funkční.

Že jsme u nás zrušili a rozebrali sklady Civilní obrany z minulosti, které byly plné podobných materiálů, a neobnovovali jsme je, za to mohou všechny vlády, které tu byly po roce 1990. Nikdo by se neměl před odpovědností skrývat a házet to jen na současnou vládu. Vždyť víme, jak se hospodařilo s ropou státních hmotných rezerv, kterou jsme vyvezli do Německa. Tak bych mohl pokračovat dál. Nechce se mi.

A teď prosím - jak ostatně jinak - něco ke koronaviru, pokud možno, co tu ještě nebylo...

Je jisté, že si nemoc nevybírám. Kmán, nebo pán, všechno je jí stejné! I britský předseda vlády byl s nemocí, které se říká COVID-19, na jednotce intenzivní péče. Protože mám rád všechny lidi, přeji mu rychlé a brzké uzdravení! Pokud však vím, velice se zpočátku rouhal. Neměl. Při nástupu pandemie ve Velké Británii zanedbal, co mohl. A ještě se pohrdlivě vyjadřoval o tom, že část jeho národa zemře, ale ostatní vyjdou posílení. A z takových bychom si podle opozice měli brát příklad? Či z USA, které tu nemoc zřejmě tajily od loňského podzimu? Dnes vyčítají Číně, že zatajovala počty nemocných v době, kdy ještě pořádně nevěděla, o jakou nemoc jde? Nebo naše sdělovací prostředky, jak tajily americkou nakaženou studentku, která po Čechách pobíhala jako bláznivá? Či z Ameriky nakaženou COVIDem 19 - a proč ne třeba 20, když se to profláklo až v lednu? Onu naši "cestovatelku" a sváděly to naše "nezávislé" sdělovací prostředky na všechno možné, jen ne na to, že se mohla skutečně nakazit v Americe. A tak si lžeme sami sobě, do vlastního hnízda.

Jsme také staviči soch i jejich bourači, že...

A protože máme demokracii - stavíme sloup Panny Marie na Staromáku, zakrýváme ústa rouškou prezidentu Masarykovi, který nás skutečně nemůže nakazit. Nebo snad nechceme slyšet jeho moudré myšlenky, na kterých vyrostla I. republika a které se udržely ještě dlouho potom? Nebo se jich bojíme, neboť jeho odkaz už není odkazem pro mnohé naše politiky?

Odstraňujeme sochy osvoboditelů, abychom mohli co nejdříve postavit památníky vrahům ze Slovenska, Moravy, z Osvětimi a možná i z Čech. My vůbec rádi sundáváme sochy a vyměňujeme je za jiné. A klidně necháme chcípnout koně svatého Václava. A ještě tu "krásu" z polystyrénu pověsíme do Lucerny, či na Kampě necháme dva mužský močit na Československou republiku.

O husitství ani nemluvě. A říkáme tomu "projev demogracie". Úmyslně to tam napište s "g", protože k pravé demokracii to má tak daleko jako sucho k vodě. Je to cochárna, kde jenom hlasitější si vyřve to, co chce. Milion chviliek. Kde se ta nenávist v nás bere? Kde se vzal v národě Goetha a Schillera nacismus? Kde se vzalo násilí v tak ušlechtilé myšlence křesťanství? Nelze se pak divit, že násilí vyvolává násilí. Snažím se to pochopit, nejde mi to. Člověk nemá v přírodní říši srovnání. Je to snad v myšlení? A co je vůbec myšlení? Ujišťuji vás, pane redaktore, že jsem se v těchto problémech dostal mnohem dál, ale nechce se mi to zveřejňovat. Až to jeden den dotáhnu do konce. Snad to dotáhnu, neboť roky běží!

Pojďme na příjemnější notečku. Velikonoce jsou tady!

Je mi líto, že se letos nepodívám na Velký Pátek na Kozákov. Budu se doma dívat na staré obrázky, co jsem tam v ten den kdysi nafotografoval. Ale zmínit se o tom dětem, ani si to nesmím připustit, co by mi daly - nesevdomitému staříkovi. Požádat kamarády a kamarádky v Českém ráji se taky bojím. Určitě by to pro mne udělali, ale, jak se říká, čert nikdy nespí. A těch je v Českém ráji spousta. Jsou

sice to hodní čerti, ale jeden nikdy neví. Tak snad alespoň vyrazíme do Radotína a projdeme Údolí mlýnů do Černošic. Je to sice dálka, ale snad to ujdeme a nepadneme někde u Chotče. Dával jsem se tuhle v televizi na pořad o Železnici u Jičína. Byl moc pěkný, mimo jiné v něm mluvili i o mém "tchánovi", co řadu let držel ochrannou ruku nad železnickou léčebnou postižených dětí. Ta je dnes, kvůli handrkování mezi původními majiteli díky restitucím, v hrozném stavu. Kam jsme to dospěli? Pro železnické muzeum jsem v roce 1970 určoval jejich geologické sbírky, co nasbíral Dr. Macháček a zčásti i Dr. Josef Soukup, můj učitel - geolog křídař a mapér. Ještě, že to muzeum stále existuje. Od roku 1940 je ve stejné budově. Postavil ji jakýsi obchodník a pekař pro svou dceru, která prý byla tak ošklivá, že ji nikdo nechtěl ani s tím barákem, tak to věnoval obci na muzeum. V muzeu po něm zůstal i krám. Starý krám s regálem a všelijakými šuplíčky, které dodnes voní po koření, které tam míval.

Slyším buchy buch - to bude ale krásný asfaltový chodníček, co tu dělají, že? Jistě na to budete mít také svůj osobitý komentář...

Koukám skrze okno do krásného jarního dopoledne, ve kterém se, bohům žel, nepromítají ty krásné představy tolokňenek, jen pneumatická kladiva buší do chodníku vzadu v ulici, aby se tam mohla položit jakási kabeláž pro televizi. A pak na to nahrnou hlínu, udusají takovým malým "parním" válečkem a poháží to asfaltem. Bude to týden vypadat hezky. Než přijde první, třeba jen malý déšť. Zdejší hlína pochází z ordovických břidlic, které oplývají množstvím jílových minerálů a limonitu. Takže budou bobtnat a brzy se vydují. A asfalt na chodníku přijde vniveč. Více než 50 let stará technologie ožívá v dnešním šetření na čemkoliv, a jak se říká, chceš-li vyhodit spoustu peněz, poříd' si věci lacino.

Tak vidíte, kam až jsem zašel od krásného jarního dopoledne! Užívejte si krásných dnů třeba na zahrádce, a i když tam nic nepoděláte, bude krásně! A uplete si pomlázku. I tak bude doma platná na Velikonoční pondělí! A dodržujte všechna nařízení, je to v těchto dnech potřeba. Hodně potřeba, abychom to všechno zvládli! A zvládneme to, protože nejsme přece žádný bábovky!